

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.688 van 14 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 september 2007, verklaart er zich op 24 september 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 juli 2008, verstuurd op 17 juli 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in 1363 (1984-1985 volgens de gregoriaanse kalender) en woonde sinds uw kindertijd in Chalmati, een dorp in de provincie Laghman. Op 25 saur 1386 (15 mei 2007) werd uw vader, (S.A.), vermoord door (N.A.). (K.A.), de vader van deze laatste, had enkele dagen voordien ruzie gemaakt met uw vader. Hij beschuldigde uw vader er

van werk te zoeken bij niet-moslims. U diende een klacht in tegen (N.A.), waardoor hij op 28 saur 1386 (18 mei 2007) werd aangehouden. Hij verscheen voor de rechtbank maar werd vrijgesproken. Twaalf dagen na zijn vrijlating werd u door (N.A.) beschoten. U legde opnieuw een klacht neer. Op 15-17 saratan 1386 (6-8 juli 2007) verliet u Afghanistan. U kwam aan in België op 20 september 2007. Vier dagen later diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een taskara en een politieverslag.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoekers kennis van de personen die aan de basis van zijn problemen liggen is erg beperkt;
 - verzoekers bewering dat N.A. op hem schoot is enkel gestoeld op een veronderstelling;
 - het is verwonderlijk dat verzoeker na N.A.’s aanslag op hem weinig vertrouwen toonde in de behandeling van zijn klacht door de politie, gezien zijn eerste klacht leidde tot de aanhouding van N.A., hoewel de politie op dat ogenblik evenmin over directe getuigen beschikte;
 - een actieve rol als Taliban commandant lijkt noch voor de vader noch voor de zoon te zijn weggelegd, gezien zij zich na de val van de Taliban aan de Afghaanse overheid overgaven en hun politieke achtergrond algemeen bekend is, bovendien zijn beiden reeds verhuisd;
 - de bewijskracht van de taskara wordt ondermijnd door de verklaringen die verzoeker er over aflegt;
 - actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn van verzoekers regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur aan.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van een aantal grieven de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te

weerleggen, waaruit blijkt dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

- 2.1.4. Verzoeker stelt dat N.A. en K.A. dorpsgenoten waren en dat hij hun uiterlijk helemaal kon beschrijven.
- 2.1.5. Na lezing van het gehoorverslag d.d. 14 november 2007 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker wel een minieme beschrijving kon geven van K.A. (p. 7), maar N.A. in beginsel totaal niet kon omschrijven (p. 8), nochtans zijn beide personen volgens verzoeker verantwoordelijk voor zijn beweerde problemen. Over N.A. kon verzoeker in tweede instantie slechts kwijt dat hij vijftientig jaar oud was en smal gebouwd. Dit is merkwaardig gezien verzoeker verklaarde N.A. persoonlijk te hebben gezien in de rechtbank (p. 8). Het is dan ook terecht merkwaardig te noemen dat verzoekers dorpsgenoot en moordenaar van zijn vader niet een diepere indruk op hem heeft achtergelaten, gezien het immers redelijk te verwachten is dat dergelijke gegevens in het geheugen gegrift zouden zijn.
- 2.1.6. Verzoeker is van mening dat hij eerlijk heeft verteld dat hij niet zag wie er schoot en dat dit nu tegen hem wordt gebruikt om te stellen dat er vraagtekens dienen gesteld te worden bij de betrokkenheid van N.A.. Verzoeker stelt dat hij nooit eerder een probleem heeft gehad en dat het pas sinds de moord op zijn vader was dat hij voor het eerst aangevallen werd. Het is voor hem dan ook duidelijk dat het N.A. was die hem beschoten had. Verzoeker beweert dat hij in het politieverslag verklaard heeft dat hij voordien nooit een vete had en niet dat hij op het ogenblik van de nachtelijke aanval geen vete had.
- 2.1.7. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat het N.A. was die hem beschoten heeft. Het louter stellen is niet afdoende. De Raad meent dan ook dat verzoekers bewering dat N.A. op hem schoot, enkel gestoeld is op een veronderstelling. Verzoeker verklaarde zelf dat N.A. door geen enkele getuige werd gezien en op geen enkel moment rechtstreeks werd bedreigd door hem (gehoorverslag CGVS 14 november 2007, p. 9). De Raad stelt vast dat in het politieverslag wel degelijk staat dat verzoeker niet wist wie op hem geschoten had en dat hij met niemand een persoonlijke vete had. Deze verklaring staat loodrecht op verzoekers bewering dat hij bij een tweede klacht N.A. expliciet beschuldigde en dat er wel sprake was van een vete. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De bij het verzoekschrift neergelegde “vertaling” van het politieverslag kan hier geen afbreuk aan doen.
- 2.1.8. Verzoeker stelt dat het tekenend is dat oude getrouwen als K.A. opnieuw strijdvaardiger worden. De plaatselijke politie durft niet zwaar onderzoeken, maar zal wel nog - eerder pro forma - klachten ontvangen. Mocht de plaatselijke politie echt slagkracht hebben, en de zaak echt onderzoeken zou verzoeker nooit gevlucht zijn. Verzoeker stelt voorts dat het vertrek van beide personen slechts tijdelijk van aard is, dat het kadert in de vrees voor buitenlandse militairen die nog wel jacht maken op Taliban, en dat ze steevast na enkele weken terugkeren.
- 2.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen, die hij op generlei wijze staft, noch concreet uitwerkt. De Raad acht het evenwel merkwaardig dat verzoeker plots weinig vertrouwen toonde in de behandeling van zijn klacht door de politie. Verzoekers eerste klacht werd immers serieus genomen door de politie, gezien het zelfs leidde tot de aanhouding van N.A., hoewel de politie op dat ogenblik evenmin over directe getuigen beschikte. Het bestaan van een politieverslag over het

gebeurde wijst er zelfs op dat de overheid verzoekers probleem wel degelijk ernstig neemt. Waar verzoeker oppert dat het vertrek van beide personen slechts tijdelijk van aard is, dient de Raad vast te stellen dat dit opnieuw een loutere bewering is die op geen enkele wijze wordt gestaafd. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker zelf heeft verklaard dat N.A. na zijn vertrek Chalmati heeft verlaten en dat K.A. naar Kandahar is verhuisd na de moord op zijn vader (gehoorverslag CGVS 14 november 2007, p. 7, 11).

2.1.10. Verzoeker stelt in verband met zijn taskara dat pas vanaf 2005 het kleine groene boekje vervangen werd door een A4 blad en dat dit voor hem voor verwarring heeft gezorgd.

2.1.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn taskara beschreef als een klein boekje met een groene kleur op het gehoor d.d. 14 november 2007 (p. 6), terwijl hij na het gehoor een A4 exemplaar van zijn taskara neerlegde. Het is terecht dat de bewijskracht van verzoekers taskara ondermijnd wordt door zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn taskara op het gehoor. Redelijkerwijs mag immers verwacht worden dat verzoeker zijn taskara kan beschrijven. Verzoekers stelling dat pas in 2005 het boekje door een A4 document werd vervangen, wijzigt noch weerlegt deze vaststelling.

2.1.12. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld; de beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de Commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking genomen worden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur aan.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, dient te worden verwezen naar wat hoger al werd uiteengezet (2.1.2.). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu eveneens is bereikt.

2.2.3. Verzoeker voert eveneens aan dat de opstandelingen niet langer enkel in het zuiden zitten, maar dat ze ook andere delen van het land onveilig maken. Verzoeker beweert dat zijn dorp in het district 'Alishing' in de provincie Laghman ligt en dat dit district op de lijst van het UNHCR als gevaarlijk gebied staat. Verzoeker voegt de lijst van 11/11/2007 toe, evenals een artikel van een aanslag in Laghman van juli 2008 en een print van een website van de BBC van 01/08/2008. Verzoeker stelt dat de situatie in de gehele provincie Laghman problematisch en heel gevaarlijk is. Verzoeker stelt de Raad per brief d.d. 17/10/2008 in het bezit van de geüpdate lijst van het UNHCR van 6/10/2008.

4. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemende geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. De Raad steunt zich voor de analyse van het veiligheidsrisico per district op de adviezen die van het UNHCR uitgaan. Het UNHCR is, met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreide netwerk aan contacten, immers het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Deze adviezen worden regelmatig bijgewerkt naarmate de toestand verbetert dan wel verslechtert. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" (update van 6 oktober 2008) lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Mehtarlam in de provincie Laghman; dit district komt voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is (update 6 oktober 2008). Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingsalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.